

Arrest

nr. 251 539 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 april 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 september 2019. Op 30 september 2019 meldt de verzoekende partij zich aan om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 3 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Aghrabad, district Qarghai, provincie Laghman, waar u woonde tot aan uw vertrek uit het land. U ging tot de zevende of achtste graad naar school in de buurt, en enkele jaren naar de madrassa nabij, maar leerde er maar weinig omdat het niveau er laag was. Naderhand was u de man van het huis, bij afwezigheid van uw vader.

Uw vader was actief bij de Afghaanse luchtmacht, waar hij een hoge rang bereikte en veel mensen onder hem had. Hij zou voor zijn werk lange tijd weg van huis zijn, en slechts om de negen maanden ongeveer heimelijk naar huis komen. Op een bepaald moment, enkele maanden voor uw vertrek uit het land, werd uw vader door de taliban telefonisch en per brief bedreigd. Ze vroegen dat hij hen zou helpen toegang te krijgen tot zijn werkplaats, of ze zouden u, zijn zoon, ontvoeren. Ze zouden ook op de gevel van het huis geschoten hebben. Uw vader besloot daarom dat u het land maar beter kon verlaten.

U verliet Afghanistan in de loop van juli 2019 en kwam aan in België 29 september 2019 en vroeg hier ook internationale bescherming op 3 oktober 2019. Ter staving van uw relaas legt u voor: een taskara, en kopieën van de taskara van uw vader, de badge van uw vader, de certificaten van uw vader, een dreigbrief, foto's en van de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd. U stuurde ook nog foto's van uw vader en van de voorpagina van een magazine na, en een opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met

algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan, dan wel uw verblijf daar in de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis van de omgeving van uw voorgehouden streek van herkomst, en van gebeurtenissen, incidenten en persoonlijkheden prominent in uw streek van herkomst en Afghanistan in het algemeen in de jaren voor uw vertrek, zeer pover waren.

Zo valt het ten eerste op dat u de laatste verkiezing van gelijk welke aard die u in Afghanistan meegemaakt zou hebben, situeerde in 2015 Gregoriaanse kalender, dan wel in 1395 Afgaanse kalender (maart 2016 – 2017) (CGVS p. 20). Nochtans blijkt uit info toegevoegd aan uw dossier dat de laatste verkiezingen in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek in 2019, plaatsvonden in 2014 (presidentsverkiezing), en daarna pas in 2018 (parlementsverkiezing). Ondanks het wijde net dat u werpt van 2015 – 2017 slaat u de bal zo nog steeds mis.

Ten tweede bleek u niet op de hoogte van het bestaan van een grote dam in de nabijheid van uw voorgehouden woonplaats. Hiernaar bevraagd, verwees u enkel naar de Surobi dam (CGVS p. 19), vermoedelijk de Naghlu-dam, ver weg in het district Surobi van Kabul. Maar u liet de Darunta dam, direct aangrenzend aan uw district en slechts op een boogscheut van het districtscentrum geheel onvermeld.

Ten derde sloeg u de bal mis betreffende de omgeving van uw voorgehouden woonplaats. U verklaarde dat in de ene richting van een weg die langs uw woonplaats passeerde, het districtscentrum lag. Gevraagd echter wat er in de andere richting lag, verklaarde u dat er gewoon dorpen waren, vermoedelijk, met huizen en landbouvvelden, omdat Laghman een groene streek is (CGVS p. 16). Het

is op basis van satellietfotografie evenwel duidelijk dat uw dorp grenst aan een woestenij, zonder dorpen of velden, in de richting tegenovergesteld van deze naar het districtscentrum. Het valt maar moeilijk te geloven dat u daar niet van op de hoogte geweest zou zijn, ook al was u daar naar eigen zeggen nooit geweest; dit gebied ligt op slechts een steenworp van uw dorp.

Ten vierde leek u ook niet op de hoogte van een veelheid aan schrijnen die het districtscentrum van Qaraghai omringen, en hiernaar gevraagd verwees u enkel naar de snelweg Kabul-Jalalabad een stuk verder weg, en een schrijn in Mitharlam waar u nooit geweest was (CGVS p. 19). U zou nochtans geregeld naar het districtscentrum geweest zijn voor school en boodschappen (CGVS p. 17). Ook over de nabijgelegen Kalai Khan moskee had u nog niet gehoord (CGVS p. 19).

Ten vijfde kon u maar erg weinig zeggen over een nabijgelegen legerbasis, de Gamberi-legerbasis. U omschreef deze zonder meer als een basis, maar wist niet of daar politie dan wel legereenheden zouden zitten (CGVS p. 19). Het is nochtans een prominente basis met zowel een korps van het Afghaanse leger, als aanwezigheid van buitenlandse troepen, waardoor deze ook al een aantal keer is aangevallen geweest. Het valt maar moeilijk te geloven dat u niet beter op de hoogte zou zijn van een dergelijk prominente militaire aanwezigheid, zeker gezien de voorgehouden positie van uw vader binnen het Afghaanse leger.

Ten zesde bleek u niet op de hoogte van de actualiteit in het district. Zo viel u volledig uit de lucht bevroegd over een lerarenstaking (CGVS p. 17), die nochtans heel wat stof deed opwaaien in het district, met bijhorende protestacties, in de jaren voor uw vertrek. Aansluitend hierop bleek u ook niet gehoord te hebben van het bouwproject waarrond dit alles draaide, een soort campus voor onderwijzend personeel dat er na een corruptieschandaal, staking en protesten uiteindelijk ook kwam in het Kharoti-gebied, niet ver van uw dorp (CGVS p. 17).

Ten zevende bleek u niet in staat om te verwijzen naar recente of verifieerbare veiligheidsincidenten. Hiernaar gevraagd verwees u naar een "commandant" die opgeblazen werd door een bom geplaatst onder een "brug" bij de moskee van het districtscentrum, drie tot vijf jaar geleden (CGVS p. 17, 18). Het enige gerapporteerde incident dat hier enigszins op leek was een moord op een mullah van de moskee door een bom geplaatst onder een podium, in 2014. Verder verwees u ook nog naar een aanval van de taliban tegen een stembureau negen of acht jaar eerder (CGVS p. 17), waarover niets terug te vinden viel. Over een voorgehouden moord op een "commandant" twee jaar geleden, ook weer bij de moskee van het districtscentrum (CGVS p. 20), viel ook geen informatie terug te vinden.

Ten achtste bleek u niet op de hoogte over gekende gebeurtenissen en incidenten. U had niet gehoord over ontvoeringen in uw district, hoewel er één uit 2015 in het nieuws kwam (CGVS p. 21). U had geen specifieke kennis over een incident waarbij een gezin omkwam bij het rijden op een IED, hoewel hierover begin 2019 nog bericht werd (CGVS p. 18). U bleek niet op de hoogte van een aanval met IED tegen een legervoertuig in het wel zeer nabijgelegen Qalatak in 2017 (CGVS p. 18). Ook van een aantal verijdelde aanslagen en grote drugsvangsten in het district had u nog nooit gehoord (CGVS p. 18).

Ten slotte leek u ook weinig geïnformeerd over lokale persoonlijkheden. Een internationaal befaamde historicus wiens overlijden drie jaar geleden blijkbaar jaarlijks herdacht wordt in uw district en de hele provincie, kende u niet (CGVS p. 17). Als districtshoofd noemde u ene Farhad Safi, over wie geen informatie terug te vinden viel, terwijl u geen enkele van diens voorgangers kon noemen (CGVS p. 15).

Alle informatie omtrent de bovenstaande argumentatie werd toegevoegd aan de blauwe map.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qaraghai gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Qaraghai heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Ten overvloede kunnen evenwel nog een aantal elementen aangestipt worden waaruit blijkt dat het relaas dat u naar voren brengt op zichzelf genomen ook maar weinig aannemelijk is. U verklaart niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u omwille van de job van uw vader bedreigd zou worden door de taliban, maar hier kunnen een aantal kanttekeningen bij gemaakt worden.

Ten eerste valt het op dat uw verklaringen over de beroepsbezigheden van uw vader niet overeen stemmen met hetgeen blijkt uit de door u voorgelegde documenten. U verklaart namelijk dat uw vader een rol zou hebben bij het coördineren en plannen van bombardementen, al dan niet in samenspraak met Amerikanen (CGVS p. 5). Op basis van de certificaten die u voorlegde lijkt het er evenwel sterk naar dat de persoon van wie u voorhoudt dat hij uw vader is, een functie uitvoerde die eerder te maken had met het onderhoud van allerhande vliegtuigen en vliegtuigmotoren – vorkliftraining, C-27 motor en carrosserie-cursus, T-64/P4C-C-27 basis motorcursus, onderhoud voor C-130, etc. (documenten 4) Hier op gewezen, kan u enkel verklaren dat u hem nooit in levende lijve bezig zag (CGVS p. 10). Nochtans kan verwacht worden dat u toch enigszins op de hoogte zou zijn van de jobinhoud van uw vader gedurende een blijkbaar toch lange carrière, zeker nu u omwille daarvan bedreigd zou geweest zijn en het land moest verlaten.

U verklaart ten tweede dat hij nooit piloot was (CGVS p. 5), maar de voorgelegde certificaten bevatten ook stukken die lijken aan te geven dat uw vader ook opgeleid is als piloot, zoals het “Cesna 208 program of instruction” en het certificaat “aviation English (documenten 4).

Het is ten derde ook vreemd dat u aangeeft dat uw vader bij de Afghaanse luchtmacht zat, maar u schetst een kolonelsinsigne van het Afghaanse landleger (CGSV p. 6). Insignes van de Afghaanse luchtmacht zien er anders uit dan hetgeen u schetste (zie blauwe map). Aansluitend hierop kan ook niet om de vaststelling dat het loon dat u voor uw vader voorhoudt, gevoelig hoger is dan de laatst beschikbare loonschaal voor personeel van het Afghaanse leger –50000 Afghani volgens u (CGVS p. 6), iets meer dan 30000 Afghani voor een kolonel in 2011 volgens de beschikbare informatie. Het lijkt sterk dat zijn loon op acht jaar tijd met 60% zou stijgen.

Ook is het ten vierde vreemd dat u geen documentatie kan voorleggen die de voorgehouden band die u zou hebben met de man die uw vader zou zijn aan te tonen. U kan in dit kader enkel verwijzen naar een foto van u en hem samen van lang geleden (CGVS p. 6), maar hieruit valt niet op de maken dat het werkelijk om u gaat op die foto. Er is ook uw taskara die de naam van de vader en grootvader vermeldt, maar aangezien deze met de hand zijn ingevuld is dit uiterst fraudegevoelig (zie ook informatie over frauduleuze documenten in Afghanistan). .

Ten vijfde kan ook aangestipt worden dat u afwijkende verklaringen aflegde over bedreigingen door en incidenten met de taliban. Zo verklaarde u voor de DVZ louter dat uw vader tweemaal bedreigd geweest zou zijn, telefonisch en via een dreigbrief (vragenlijst CGVS dd. 11 maart 2020, afdeling 3.5.). Voor het CGVS echter geeft u aan dat er tevens op de gevel van het huis geschoten zou zijn, en bij die gelegenheid ook een dreigbrief gericht aan u werd achtergelaten (CGVS p. 10). Dat uw huis beschoten geweest zou zijn lijkt geen klein detail, en het is daarom vreemd dat u hier niets over zei voor de DVZ. Hier op gewezen, verklaart u dat u voor de DVZ kort moest zijn (CGVS p. 22), maar dat snijdt geen hout; u kan ook kort vermelden dat er op uw huis werd geschoten.

Het is ten zesde vreemd dat u gewag maakt van twee dreigbrieven, één aan uw vader bezorgd en één aan het huis achtergelaten. U zou enkel degene aan uw vader gericht hebben kunnen voorleggen, maar hebt geen idee hoe deze zou zijn afgeleverd – dit lijkt nochtans niet eenvoudig aangezien uw vader zagezegd steeds op legerbasissen verbleef, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Aansluitend is het ook merkwaardig dat u verklaart dat er op de gevel van het huis geschoten zou zijn, maar dat uw vader in zijn aangifte van het incident enkel melding maakt van vage “druk”, zonder naar een schietpartij te verwijzen (vertaling document).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 15). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het EASO Country of Origin Information Report :

Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS p. 2).

U werd in de loop van het onderhoud ook uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat uw kennis van uw streek van herkomst zeer vaag was en u vermoedelijk elders had gewoond (CGVS p. 20). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden,

en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De middelen

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel)” en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij stelt dat het weinig redelijk is om de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij na te gaan aan de hand van vragen over de politiek in Afghanistan. Zij wijst erop dat ze geen volwaardige opleiding heeft gehad en dat ze slechts negentien jaar oud is.

In concreto betoogt de verzoekende partij dat:

“De vraagstelling over een dam in de buurt van het district ging als volgt:

[...]

Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt één keer over de dam gevraagd.

Wanneer verzoeker antwoordt met de vraag of de protection officer het heeft over de Surobi Dam, wordt er zelfs geen antwoord gegeven en vraagt men over de Kalai Khan moskee.

Op deze manier kan er niet met zekerheid geweten worden of verzoeker de dam in de buurt van het district kent of niet.

De vraag zou op zijn minst herhaald kunnen worden, zodat men met zekerheid wist of hij de dam in de buurt van het district kent.

Nu is er absoluut geen zekerheid of verzoeker Darunta-dam kent.

3. Er wordt verder gesteld:

[...]

Volgens verwerende partij slaat verzoeker slaat de bal mis betreffende de omgeving van zijn dorp.

In het persoonlijk onderhoud wordt er dienaangaande het volgende gesteld:

[...]

Op de satellietfoto (stuk 4) is nummer 33 het districtcentrum genaamd Lalkhanabad. Nummer 44 is het dorp van verzoeker, Aghrabad.

Indien men op de hoofdweg de ene richting volgt (naar rechts op de satellietfoto), dan komt men daadwerkelijk uit in het districtcentrum.

Bij het volgen van de andere richting komt men inderdaad een weg naar links tegen die naar het drop Dran leidt (nr. 57). Dit werd ook tijdens het interview gezegd door verzoeker.

Als men nog verder gaat voorbij de weg naar Dran (nr. 57) is er nog een ruim gebied dat duidelijk zeer groen is op de satellietbeelden. Na dit groene gebied begint er effectief een woestijnachtig gebied. Het groene gebied is uiteraard het gebied waarover verzoeker het tijdens zijn interview had. Hij spreekt hier geen onwaarheden uit.

Bovendien is het goed mogelijk dat verzoeker nooit in dat gebied is geweest, aangezien het districtcentrum in de andere richting ligt.

Verzoeker is buiten de bezoeken aan het districtcentrum nooit buiten zijn dorp geweest.

Bijgevolg slaat verzoeker de bal helemaal niet mis zoals door verwerende partij beweerd wordt.

4. Het CGVS:

[...]

Terecht stelt het CGVS dat er een veelheid aan schrijnen is die het districtcentrum van Qaraghai omringen.

Die veelheid van schrijnen leidt ertoe dat een inwoner van de regio frequent die schrijnen ziet, waardoor hij er niet bij stilstaat.

Een schrijn is daarenboven niet altijd een grotesk gebouw, het kan ook een klein bouwwerk zijn zoals een kleine kapel bij ons. Dit alles maakt het mogelijk dat verzoeker niet alle schrijnen kent of herinnert.

Tevens is het zo dat de bevolking niet altijd de officiële namen gebruikt voor gebouwen of plaatsen.

5. Er wordt ook gesteld:

[...]

De vraagstelling hieromtrent was:

[...]

Verzoeker weet duidelijk dat er in Gamberi een basis is.

Dat hij niet weet wie er exact gestationeerd is, is volkomen normaal voor een jongen van toen 18 jaar oud. Hieruit kan niet afgeleid worden dat hij niet afkomstig zou zijn uit de provincie Lagman.

6. Verder:

[...]

Het is weerom belangrijk om te benadrukken dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud 18 jaar oud was en daarbij geen opleiding van degelijk niveau heeft gehad.

Bijgevolg is het mogelijk dat een lerarenstaking of een corruptieschandaal geen gebeurtenissen zijn die bij verzoeker de aandacht trekken.

Andere gebeurtenissen waarbij een leerlinge werd mishandeld door een leerkacht en waarbij de leerkracht dan gelyncht werd, weet verzoeker dan wel te vermelden.

7. Het CGVS:

[...]

Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker terecht veiligheidsincidenten dagelijkse kost zijn in het door oorlog verscheurde Afghanistan.

Daarom weet verzoeker ook niet exact wat wanneer gebeurd is, of welk incident het laatste is gebeurd.

Verwerende partij houdt noch rekening met de oorlogssituatie in Afghanistan noch met de situatie waarin verzoeker zich nu bevindt, noch met de mentale gevolgen van zijn moeilijke situatie.

De onzekere omstandigheid waarin verzoeker zich bevindt, leidt tot slapeloosheid waarnaar verzoeker ook zelf verwijst.

Slapeloosheid beïnvloedt natuurlijkerwijs het geheugen waardoor men niet alles exact kan herinneren, zeker veiligheidsincidenten die dagelijkse kost zijn in Afghanistan.

8. Het CGVS:

[...]

Afghanistan is een land dat al jaren geteisterd wordt door oorlog en geweld. Geweldsincidenten zijn hier dagelijkse kost.

Het is absoluut normaal als inwoner van dit land, dat men niet alle gebeurtenissen herinnert.

Daarenboven maakt het feit dat een incident in de media komt, niet dat iedereen op de hoogte is van dit incident.

Verwerende partij heeft het hier over een ontvoering uit 2015, toen was verzoeker amper 14 jaar oud, in 2017 was hij 16.

Het is onredelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te laten afhangen van zijn kennis over de actualiteit van 3 à 5 jaar geleden.

9. Het CGVS:

[...]

Een historicus is niet een persoon die door een jongen van 18 jaar zonder degelijke opleiding gekend is.

Deze vragen zijn te verregaand om zijn herkomst af te leiden.

Ook het districtshoofd dient niet gekend te zijn door een jongere.

Verzoeker heeft wegens zijn jonge leeftijd nog niet moeten stemmen, waardoor hij ook plaatselijke politici niet kent.

Zijn gebrekkig opleiding heeft tevens invloed op zijn kennis.

10. Het CGVS:

[...]

Als jongeman van 18 is het normaal dat verzoeker alleen kennis heeft over de meest spectaculaire onderdelen van de beroepsbezigheid van zijn vader.

Het is bovendien niet ongewoon dat een persoon werkzaam bij de coördinatie van luchtaanvallen ook certificaten i.v.m. de technische aspecten van vliegtuigen bezit.

Technisch onderhoud is ook een onderdeel zijn van zijn werkzaamheden naast de taak van coördinatie.

Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter baseert op enkele onwetendheden in het relaas van verzoeker en geenszins op de informatie die verzoeker wel kon verschaffen. Om die reden heeft verwerende partij haar beslissing niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Verder stelt het CGVS:

[...]

Het bezitten van piloot certificaten betekent niet dat men ook effectief als piloot heeft gewerkt. Verzoeker heeft zelf aangegeven dat zijn vader luchtaanvallen coördineerde en talrijke mensen onder zich had.

Voor deze job is het op zijn minst aangewezen om kennis te hebben over het besturen van een vliegtuig.

Het CGVS:

[...]

Zoals verwerende partij zelf ook vermeldt, schetst verzoeker mondeling een kolonelsigne van de Afghaanse luchtmacht.

Verzoeker zit al een jaar in België, het is volkomen normaal dat hij een kolonelsigne niet perfect kan schetsen.

Het is dan onredelijk om dit als een reden van weigering te vermelden.

Hetzelfde geldt ook voor de salaris van zijn vader.

Verzoeker is zelf niet zeker van het exacte bedrag van de salaris.

Gelet op zijn jeugdigheid is het aannemelijk dat hij het bedrag van de maandsalaris van zijn vader niet exact kent.

Het CGVS:

[...]

Verzoeker is, zoals aangegeven in het persoonlijk onderhoud, overvallen in Italië.

Hierdoor is hij veel dingen kwijtgeraakt waardoor hij weinig documentatie kan voorleggen.

Zonder daadwerkelijk te bewijzen dat de taskara vals is, kan men niet beweren dat deze vals kunnen zijn omdat ze met de hand ingevuld zijn.

Het CGVS:

[...]

Bij een eerste contact met de Belgische autoriteiten als 18-jarige Afghaanse vluchteling na een lange reis doorheen verschillende landen, is het begrijpelijk dat verzoeker niet goed kan handelen in deze situatie.

Wanneer de DVZ gevraagd heeft om het kort te houden, heeft verzoeker dit ook effect gedaan, te meer daar hem meermaals op het hart werd gedrukt dat hij uitgebreid verhoord ging worden door het CGVS.

Verder stelt het CGVS:

[...]

Verwerende partij hecht meer belang aan het feit dat verzoeker niet weet hoe deze brief bij zijn vader toegekomen is, dan aan de inhoud van de brief zelf.

Dit kan niet als zorgvuldig beschouwd worden. Elk stavingstuk dient immers inhoudelijk bekeken te worden.

Het CGVS stelde ook:

[...]

Zoals verzoeker ook aangeeft, heeft hij in Italië op straat in onzekerheid geleefd. Dit was ook het geval in Frankrijk.

Als 18-jarige asielzoeker is het volkomen normaal dat hij in een onzeker situatie het advies volgt van oudere mensen. Verzoeker was immers aangewezen op wat andere vluchtelingen rond hem deden of hem adviseerden.

Het is dan ook zo dat hij op aanraden van iemand anders naar België getrokken is omdat hier asielzoekers menselijker behandeld gingen worden.

Verzoeker had zelf geen kennis over de asielprocedures.

Uit bovenstaande volgt dat er geen reden is om de afkomst en geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker in twijfel te trekken.

Ten onrechte werd aan verzoeker dan ook de vluchtelingenstatus geweigerd."

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat: *"Het CGVS beweert dat verzoeker vaag is geweest over de streek van afkomst en de medewerkingsplicht op die manier niet respecteert.*

Nochtans kan worden verwezen naar de replieken die hierboven gegeven zijn op elke opmerking die verwerende partij gemaakt heeft in de bestreden beslissing.

Het is tevens belangrijk om te vermelden dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het document dat ingediend werd door verzoeker ter staving van zijn asielrelaas. (stuk 5). Het gaat om een verklaring van zijn vader met een bevestiging van het dorpshoofd.

Ten onrechte heeft verwerende partij hiermee geen rekening gehouden.

Gelet op zijn afkomst uit de provincie Laghman en het reëel risico op ernstige schade, dient verzoeker minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend."

3. De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen in.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan verlaten te hebben omdat de taliban haar dreigden te ontvoeren indien haar vader, die actief was bij de Afghaanse luchtmacht, niet met hen zou samenwerken. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Aghrabad gelegen in het district Qarghai, in de Afghaanse provincie Laghman. De verzoekende partij maakt volgens de verwerende partij niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk afkomstig is uit deze regio en aldaar verbleven heeft vooraleer ze uit Afghanistan gevlucht is. Onder meer om deze reden hecht de verwerende partij geen geloof aan verzoekers vluchtrelaas dat onlosmakelijk is verbonden met zijn beweerde herkomst uit het dorp Aghrabad, gelegen in het district Qargahi in de Afghaanse provincie Laghman.

6.3. De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke regio van herkomst van belang is wanneer deze regio de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: een originele taskara, en kopieën van de taskara van haar vader, de badge van haar vader, de certificaten van haar vader, een kopie dreigbrief, foto's en van de enveloppe waarin deze zaken haar werden toegestuurd. De verzoekende partij stuurde ook nog foto's van haar vader en van de voorpagina van een magazine na. Ook legt de verzoekende partij een kopie aangifte neer.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: een beëdigde vertaling van een dreigbrief en van een verklaring van haar vader.

Aan de voorgelegde taskara's kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht nu uit objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (kunnen) worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD CGVS, stuk 7, map met 'landeninformatie'). Bovendien werd slechts een kopie van de taskara van haar vader voorgelegd zodat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Deze taskara's zijn op zich dan ook niet voldoende om te stellen dat de verzoekende partij daadwerkelijk afkomstig is uit het dorp Aghrabad gelegen in het district Qarghai, in de Afghaanse provincie Laghman. De foto's die de verzoekende partij bijbrengt laten niet toe conclusies te treffen omtrent de regio van herkomst van de verzoekende partij.

De bijgebrachte dreigbrief en de aangifte van verzoekers vader laten niet toe te besluiten dat de verzoekende partij afkomstig is uit het district Qarghai, daar aan deze documenten slechts een beperkte bewijswaarde kan toegekend worden. Immers, zoals reeds aangegeven kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht aan documenten uit Afghanistan daar in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (kunnen) worden nagemaakt. Daarenboven wordt de zeer beperkte bewijswaarde van de bijgebrachte documenten verder ondermijnd omdat het slechts fotokopieën betreffen die gemakkelijk door allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Het is ten zesde vreemd dat u gewag maakt van twee dreigbrieven, één aan uw vader bezorgd en één aan het huis achtergelaten. U zou enkel degene aan uw vader gericht hebben kunnen voorleggen, maar hebt geen idee hoe deze zou zijn afgeleverd – dit lijkt nochtans niet eenvoudig aangezien uw vader zogezegd steeds op legerbases verbleef, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Aansluitend is het ook merkwaardig dat u verklaart dat er op de gevel van het huis geschoten zou zijn, maar dat uw vader in zijn aangifte van het incident enkel melding maakt van vage "druk", zonder naar een schietpartij te verwijzen (vertaling document)."* Net omwille van het gegeven dat er een hoge graad van corruptie is in Afghanistan en het feit dat het kopieën zijn, dient er ook belang gehecht te worden aan de wijze waarop de verzoekende partij deze documenten bekomen heeft. Daarenboven gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat ook aandacht besteed wordt aan de inhoud van de klacht, en dient men vast te stellen dat de inhoud van de klacht niet overeenstemt met de verklaringen van de verzoekende partij.

De documenten die bijgebracht worden omtrent de tewerkstelling van de vader van de verzoekende partij laten niet toe te besluiten dat de verzoekende partij afkomstig is uit het district Qarghai. In tegendeel deze documenten doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verzoekende partij, daar de inhoud van de stukken niet overeenstemmen met haar verklaringen. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *"Ten eerste valt het op dat uw verklaringen over de beroepsbezigheden van uw vader niet overeen stemmen met hetgeen blijkt uit de door u voorgelegde documenten. U verklaart namelijk dat uw vader een rol zou hebben bij het coördineren en plannen van bombardementen, al dan niet in samenspraak met Amerikanen (CGVS p. 5). Op basis van de certificaten die u voorlegde lijkt het er evenwel sterk naar dat de persoon van wie u voorhoudt dat hij uw vader is, een functie uitvoerde die eerder te maken had met het onderhoud van allerhande vliegtuigen en vliegtuigmotoren – vorkliftraining, C-27 motor en carrosserie-cursus, T-64/P4C-C-27 basis motorcursus, onderhoud voor C-130, etc. (documenten 4) Hier op gewezen, kan u enkel verklaren dat u hem nooit in levende lijve bezig zag (CGVS p. 10). Nochtans kan verwacht worden dat u toch enigszins op de hoogte zou zijn van de jobinhoud van uw vader gedurende een blijkbaar toch lange carrière, zeker nu u omwille daarvan bedreigd zou geweest zijn en het land moest verlaten.*

U verklaart ten tweede dat hij nooit piloot was (CGVS p. 5), maar de voorgelegde certificaten bevatten ook stukken die lijken aan te geven dat uw vader ook opgeleid is als piloot, zoals het "Cesna 208 program of instruction" en het certificaat "aviation English (documenten 4).

Het is ten derde ook vreemd dat u aangeeft dat uw vader bij de Afghaanse luchtmacht zat, maar u schetst een kolonelsinsigne van het Afghaanse landleger (CGSV p. 6). Insignes van de Afghaanse luchtmacht zien er anders uit dan hetgeen u schetste (zie blauwe map). Aansluitend hierop kan ook niet om de vaststelling dat het loon dat u voor uw vader voorhoudt, gevoelig hoger is dan de laatst beschikbare loonschaal voor personeel van het Afghaanse leger –50000 Afghani volgens u (CGVS p. 6), iets meer dan 30000 Afghani voor een kolonel in 2011 volgens de beschikbare informatie. Het lijkt sterk dat zijn loon op acht jaar tijd met 60% zou stijgen."

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat een persoon die werkzaam is bij de coördinatie van luchtaanvallen ook certificaten in verband met de technische aspecten van vliegtuigen bezit, gaat zij voorbij aan de inhoud van de certificaten die zij bijgebracht heeft. Elk van deze certificaten heeft ofwel betrekking op onderhoud van allerhande vliegtuigen en vliegtuigmotoren, ofwel Cessna 208 program of instruction en het certificaat aviation English. Daarenboven betreffen het geen opleidingen van korte duur, maar elke opleiding duurt toch minstens een aantal weken. De duur en de inhoud van de opleidingen stemt niet overeen met iemand die zich, volgens de verklaringen van de verzoekende partij zelf, bezighoudt met de coördinatie van luchtaanvallen en leiding geeft aan verschillende personen. De duur van het verblijf van de verzoekende partij vormt ook geen verschoningsgrond voor de foutieve schets van het insigne van haar vader door de verzoekende partij. Er kan niet aan voorbij gegaan worden dat de vader van de verzoekende partij sinds verschillende jaren, volgens haar verklaringen, bij de Afghaanse luchtmacht tewerkgesteld was. Bijgevolg kan redelijkerwijze verwacht worden dat de verzoekende partij een korte schets van het insigne maakt. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij zelf dat zij verantwoordelijk was voor haar gezin tijdens de afwezigheid van haar vader. Dit is ook de reden waarom ze niet meer naar school gegaan is. In het licht van deze verklaringen kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze bij benadering het loon van haar vader kan vermelden. Des te meer omdat ze zelf verklaart dat hij goed verdiende en dat zij daarom niet diende te werken toen ze in Afghanistan verbleef.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst zijn.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

6.4. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij verklaard in het dorp Aghrabad geboren te zijn, en aldaar heel haar leven gewoond te hebben. De verzoekende partij verklaart dat zij tot de zesde of de zevende graad naar school gegaan is, maar gestopt is door de problemen met de

taliban. Ze verklaart dat ze ook gedurende twee jaar naar een soort van madrassa geweest is. De school van de verzoekende partij lag in het districtcentrum van Qarghai. Ook ging de verzoekende partij naar het districtcentrum om boodschappen te doen.

De verzoekende partij verklaart dat ze tot haar elfde of twaalfde (notities persoonlijk onderhoud (NPO), p.9) naar school gegaan is. Daarna zou de verzoekende partij thuis gebleven zijn omdat er geen mannelijk gezinshoofd in het dorp woonde waardoor het gevaarlijk zou zijn voor de familie, namelijk haar mama, haar mindervalide broer en haar twee zussen. De verzoekende partij verklaart dat haar vader om de acht à negen maanden naar huis kwam gedurende enkele dagen (NPO, p.5). Voor het overige verbleef hij *“op de luchthaven”* (NPO, p.7). Daarom zou de verzoekende partij thuis gebleven zijn en voor haar moeder, broer en zussen gezorgd hebben. De verzoekende partij stelt hieromtrent *“er kon van alles gebeuren”* (NPO, p.10). Wanneer vervolgens aan de verzoekende partij gevraagd wordt wat dit concreet inhield antwoordt ze *“spelletjes met de zussen, cricket, voetbal, had ook fitnessmateriaal, een bokzak en dergelijke thuis om me bezig te houden”* (NPO, p.10). Voorts haalt de verzoekende partij aan dat ze niet voor het gezinsinkomen diende te zorgen omdat haar vader hiervoor zorgde en dat ze een redelijk leven hadden. Wanneer haar later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of ze schrijven in haar buurt kent, geeft de verzoekende partij wederom aan dat ze na school thuis bleef om voor het gezin te zorgen (NPO, p.19). Ook wanneer opgemerkt wordt dat haar verklaringen over haar district eerder vaag zijn of van lang geleden zijn, merkt de verzoekende partij wederom op dat zij binnen bleef, behalve om boodschappen te doen (NPO, p. 20). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet meer naar school gegaan is om haar gezin te beschermen. Enerzijds omdat de verzoekende partij verklaart dat ze elf of twaalf jaar oud was toen ze met de school gestopt is, doch kan de verzoekende partij geen concrete aanwijzing geven dat haar familie toen bedreigd werd of het risico liep om door dieven beroofd te worden. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat er een indicatie voorligt die op een dergelijke dreiging wijst. Des te meer omdat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar vader toen al enige tijd voor het leger werkte en uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze voorhoudt dat ze pas in 1398 voor een eerste keer door de taliban bedreigd werd. Anderzijds kan de verzoekende partij ook niet verklaren wat zij deed om haar familie tegen een dergelijke dreiging te beschermen. Integendeel de verzoekende partij verklaarde te spelen met haar zussen, cricket en voetbal te beoefenen. Ook had de verzoekende partij fitnessmateriaal thuis. Gelet op deze elementen samengenomen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij effectief haar familie diende te beschermen, hierdoor met school gestopt is en niet veel buitenkwam waardoor ze ook weinig contact had met andere personen.

Hoe dan ook aangezien de verzoekende partij verklaart heel haar leven tot aan haar vertrek uit Afghanistan in 1398 in het dorp Aghrabad gelegen in het district Qarghai, in de Afghaanse provincie Laghman gewoond te hebben samen met haar familieleden, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk langdurig heeft verbleven gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België. De verzoekende partij heeft volgens haar verklaringen ruim negentien jaar aldaar gewoond. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Gelet op hetgeen hoger uiteengezet maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in Afghanistan een geïsoleerd bestaan leidde.

6.5. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ingegaan op verzoekers ervaringen met het leven in haar dorp, haar omgeving en haar verplaatsingen. De vragen die gedurende het persoonlijk onderhoud gesteld werden, boden de verzoekende partij ruim de mogelijkheid om haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die haar konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

Noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Nergens blijkt dat van de verzoekende partij werd verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit. Daarenboven hebben de vragen ook betrekking op haar directe leefomgeving en houden verbanden met gebeurtenissen in haar dagelijks leven. Om de vragen te beantwoorden dient de verzoekende partij niet de pers te lezen of schoolse kennis te bezitten.

6.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat de verzoekende partij haar herkomst uit het dorp Aghrabad gelegen in het district Qarghai, in de Afghaanse provincie Laghman niet aannemelijk maakt.

Ten eerste is de geografische kennis van de verzoekende partij van haar directe leefomgeving vaag, foutief en niet doorleefd. De verzoekende partij stelt dat door haar dorp een weg loopt naar het districtcentrum, en dan verbindt die verder de regio met de Kaboel-Jalalabad snelweg. De verzoekende partij preciseert dat voorbij het districtcentrum de snelweg naar Kaboel-Jalalabad ligt (NPO, p.16). Wanneer men de verschillende kaarten die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden raadpleegt, kan de verzoekende partij in deze verklaringen niet gevolgd worden. Immers, uit deze kaarten blijkt dat de Kaboel-Jalalabad autosnelweg zich niet na het districtcentrum bevindt. Deze autosnelweg bevindt zich ten zuiden van het dorp van de verzoekende partij. Terwijl het districtcentrum Lākhānābād zich in het noordoosten bevindt. De weg die leidt van het dorp Aghrabad naar het districtcentrum dorp Lākhānābād mondt inderdaad uit op een belangrijke weg. Dit is echter niet de weg van Kaboel naar Jalalabad, maar de weg van Mehtarlam naar Jalalabad (AD CGVS, landeninformatie, stuk 7, kaarten 2 en 3, en kaart bijlage verzoekschrift). Uit de bijgebrachte kaarten blijkt dat het dorp van de verzoekende partij op verschillende kilometers van de autosnel Kaboel-Jalalabad ligt. Daarenboven dien je ook nog een rivier over te steken die van Kaboel naar Jalalabad stroomt. Dit is een andere rivier dan de rivier die de verzoekende partij dient over te steken wanneer zij van haar dorp naar het districtcentrum gaat. De verzoekende partij legt geen correcte en concrete verklaringen af omtrent het beperkte wegennetwerk in haar regio van herkomst. Er kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden, daar ze in het districtcentrum naar school gegaan is en aldaar boodschappen deed (NPO, p.17), dat ze hieromtrent correcte en doorleefde verklaringen zou afleggen.

Waar de verzoekende partij tijdens het gehoor voorhoudt, en in haar verzoekschrift herhaalt, dat Laghman een groene provincie is, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden. De streek rond het dorp van de verzoekende partij en het gebied langs de rivieren is weliswaar groen, doch blijkt duidelijk uit de kaarten die voorliggen dat het gebied ten noordoosten van het districtcentrum, direct na de weg tussen Mehtarlam naar Jalalabad woestijn/bergachtig is. Gelet op het gegeven dat dit gebied nabij het dorp van de verzoekende partij ligt, daar ze zelf verklaart dat ze op vijftien minuten wandelen van het districtcentrum woont kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze deze nuance in haar antwoord weergaf. Door enkel te verklaren dat Laghman een groene streek is, komen de verklaringen van de verzoekende partij niet doorleefd over. Des te meer omdat uit de bijgebrachte kaarten blijkt dat de regio vooral bergachtig is.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat: *“leek u ook niet op de hoogte van een veelheid aan schrijnen die het districtcentrum van Qaraghai omringen, en hiernaar gevraagd verwees u enkel naar de snelweg Kabul-Jalalabad een stuk verder weg, en een schrijn in Mitharlam waar u nooit geweest was (CGVS p. 19). U zou nochtans geregeld naar het districtcentrum geweest zijn voor school en boodschappen (CGVS p. 17). Ook over de nabijgelegen Kalai Khan moskee had u nog niet gehoord (CGVS p. 19).”* In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat er verschillende schrijnen in haar regio van herkomst zijn, doch dat net omwille van het groot aantal schrijnen zij hier geen aandacht aan besteed heeft en dat de bevolking niet de officiële namen kent. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de schrijnen nabij de autosnelweg Kaboel-Jalalabad, wijst de Raad ervoor eerst op dat de verzoekende partij deze autosnelweg niet correct gesitueerd heeft zoals blijkt uit hogervermelde motieven. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf verklaard heeft dat ze gedurende twee jaar naar een madrassa geweest is. In dit verband kan van haar redelijkerwijze verwacht worden dat ze over de nabijgelegen Kalai Khan moskee minstens gehoord zou hebben.

Ten tweede wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij niet instaat is *“om te verwijzen naar recente of verifieerbare veiligheidsincidenten. Hiernaar gevraagd verwees u naar een “commandant” die opgeblazen werd door een bom geplaatst onder een “brug” bij de moskee van het districtcentrum, drie tot vijf jaar geleden (CGVS p. 17, 18). Het enige gerapporteerde incident dat hier enigszins op leek was een moord op een mullah van de moskee door een bom geplaatst onder een podium, in 2014. Verder verwees u ook nog naar een aanval van de taliban tegen een stembureau negen of acht jaar eerder (CGVS p. 17), waarover niets terug te vinden viel. Over een voorgehouden moord op een “commandant” twee jaar geleden, ook weer bij de moskee van het districtcentrum (CGVS p. 20), viel ook geen informatie terug te vinden.”*

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij te weinig rekening houdt met de oorlogssituatie in Afghanistan en de situatie van de verzoekende partij. In dit verband wijst de

Raad erop dat tijdens het persoonlijk onderhoud een open vraag naar veiligheidsincidenten in de jaren voor haar vertrek uit Afghanistan in haar regio van herkomst gesteld werd. Als antwoord geeft de verzoekende partij één incident, namelijk *“moord op een commandant, ik ben zijn naam vergeten, met een bom opgeblazen, die was onder een brug geplaatst.”* (NPO, p.17). Ook maakt de verzoekende partij melding van een inval van de overheid waarbij ze twee broers gearresteerd hebben, maar waarvan één uiteindelijk doodgeschoten werd. De moord op de commandant situeert de verzoekende partij drie of vijf jaar voor het persoonlijk onderhoud en de inval op de twee broers situeert de verzoekende partij niet in de tijd, maar geeft ze wel aan dat dit gebeurd is in een subdorp van haar dorp. In dit verband, rekening houdend met de leeftijd van de verzoekende partij, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij enkel twee veiligheidsincidenten kort aanhaalt, zonder dat zij deze incidenten beschrijft. Wanneer de protection vervolgens vraagt naar incidenten waarbij een burger op een IED reed, antwoordt de verzoekende partij dat dit dagelijks gebeurt, doch zonder een precies voorval te beschrijven. De verzoekende partij betoogt dat explosies zo vaak voorkomen, dat ze deze vergeet. De verklaringen van de verzoekende partij zijn weinig concreet, en doorleefd. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij verklaart dat er zich regelmatig incidenten voordoen in haar regio van herkomst, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze hierover meer concrete voorbeelden kan geven. Daarenboven kan er in dit verband niet voorbij gegaan worden aan het gegeven dat de verzoekende partij evenmin op de hoogte is van gekende gebeurtenissen en incidenten in haar regio van herkomst. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“U had niet gehoord over ontvoeringen in uw district, hoewel er één uit 2015 in het nieuws kwam (CGVS p. 21). U had geen specifieke kennis over een incident waarbij een gezin omkwam bij het rijden op een IED, hoewel hierover begin 2019 nog bericht werd (CGVS p. 18). U bleek niet op de hoogte van een aanval met IED tegen een legervoertuig in het wel zeer nabijgelegen Qalatak in 2017 (CGVS p. 18). Ook van een aantal vrijdelde aanslagen en grote drugsvangsten in het district had u nog nooit gehoord (CGVS p. 18).”* De beperkte en weinig doorleefde kennis van de verzoekende partij omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst klemmt des te meer omdat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze niet meer naar school ging om haar familie te beschermen daar haar vader als commandant op de luchthaven verbleef. Daarom is haar jonge leeftijd op het ogenblik dat ze uit Afghanistan vertrokken is, evenmin een verschoningsgrond. In het licht van deze elementen kan redelijkerwijze verwacht worden dat de verzoekende partij meer doorleefde verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst zou kunnen afleggen. *In casu* wordt geenszins verwacht dat de verzoekende partij kennis heeft van alle gebeurtenissen die zich in Afghanistan voordoen of van de gebeurtenissen die in de media vermeld worden, zoals verkeerdelijk in het verzoekschrift betoogd wordt.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt dat haar vader bij de Afghaanse luchtmacht een hoge rang had, aanvallen coördineerde en talrijke mensen onder zich had, kan redelijkerwijze verwacht worden dat de verzoekende partij minstens spontaan kan aangeven wie in de Gamberi-legerbasis gestationeerd was. Des te meer omdat het een prominente basis is. Het betoog in het verzoekschrift doet omwille van voormelde redenen geen afbreuk aan de pertinente motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, namelijk: *“Ten vijfde kon u maar erg weinig zeggen over een nabijgelegen legerbasis, de Gamberi-legerbasis. U omschreef deze zonder meer als een basis, maar wist niet of daar politie dan wel legereenheden zouden zitten (CGVS p. 19). Het is nochtans een prominente basis met zowel een korps van het Afghaanse leger, als aanwezigheid van buitenlandse troepen, waardoor deze ook al een aantal keer is aangevallen geweest. Het valt maar moeilijk te geloven dat u niet beter op de hoogte zou zijn van een dergelijk prominente militaire aanwezigheid, zeker gezien de voorgehouden positie van uw vader binnen het Afghaanse leger.”*

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers hogervermelde verklaringen omtrent de geografische omgeving omtrent de nabije omgeving om haar dorp en haar kennis omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst en dermate worden gekenmerkt door onwetendheid, lacunes in zijn kennis, vaag en niet doorleefd zijn waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit het dorp Aghrabad gelegen in het district Qarghai, in de Afghaanse provincie Laghman. De Raad benadrukt dat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

6.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden regio van herkomst, te weerleggen. Dat de verzoekende partij een aantal dorpen kan opsommen, is op zich onvoldoende om afbreuk te doen aan het geheel van voormelde motieven. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud reeds verklaard heeft en

benadrukt ze haar jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is de jonge leeftijd van de verzoekende partij bij haar vertrek uit Afghanistan, namelijk dat ze minstens 18 jaar oud was, geen afdoende verschoningsgrond voor de hogervermelde en besproken verklaringen die gekenmerkt worden door onwetendheid, lacunes in haar kennis, vaag en niet doorleefd zijn.

De jonge leeftijd van de verzoekende partij kan wel een impact hebben gehad op haar verklaringen omtrent haar kennis over de lerarenstaking en het overlijden van een bekende historicus, doch betreffen dit geen determinerende motieven van de bestreden beslissing. Het betoog in het verzoekschrift omtrent deze motieven van de bestreden beslissing, kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

6.8. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar situatie gevolgen heeft op mentaal vlak. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen enkel medisch getuigschrift bijbrengt dat betrekking heeft op haar mentale gezondheidstoestand. Bovendien heeft noch de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud gewag gemaakt van deze problemen omtrent haar mentale gezondheidstoestand. Er werden zelfs geen meldingen gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen. Bij nazicht van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat de verzoekende partij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud verward was of de logica van de vragen niet begreep.

6.9. De Raad kan na grondige lezing van het administratief dossier – het geheel van de verklaringen en landeninformatie in acht genomen –, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Aghrabad gelegen in het district Qarghai, in de Afghaanse provincie Laghman.

6.10. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten van de verzoekende partij, daar deze onlosmakelijk met haar beweerde plaats van herkomst zijn verbonden. Het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, kan verder bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de hoger aangegeven vaststellingen van de verwerende partij te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Bijgevolg is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

7.2. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.3. Met betrekking tot de vraag of de verzoekende partij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In haar verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij haar herkomst uit de provincie Laghman, maar laat na aan te tonen dat ze effectief uit deze provincie afkomstig is.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren "*recent en rechtstreeks*" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als de laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoekende partij om internationale bescherming haar herkomst uit de regio, waar zij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

De verzoekende partij verklaart te zijn geboren in het dorp Aghrabad gelegen in het district Qarghai, in de Afghaanse provincie Laghman en aldaar te hebben gewoond tot aan haar vertrek uit Afghanistan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit het dorp Aghrabad gelegen in het district Qarghai, in de Afghaanse provincie Laghman. Gelet op dit feit, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden

toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of zij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.4. Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. De verzoekende partij heeft ook de mogelijkheid gekregen om bemerkingen bij het persoonlijk onderhoud te formuleren. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS